

Кузьменко Вадим Віталійович — студент, який обрав шлях справжнього воїна

Серед студентів Херсонського інституту МАУП є ті, чия історія вражає не лише досягненнями в навчанні, а й неймовірною мужністю, стійкістю та любов'ю до Батьківщини. **Кузьменко Вадим Віталійович** — студент спеціальності «Право», який ще зовсім юним вступив на шлях боротьби за свободу України. Не відкладаючи ні на мить, у перші ж дні повномасштабного вторгнення він зробив свій вибір — стати на захист рідного краю зі зброєю в руках.

Його шлях — це історія відданості, патріотизму та справжнього громадянського обов'язку. Вадим не просто навчається праву — він **захищає право кожного українця на життя, свободу та незалежність**, щодня перебуваючи на передовій, виконуючи бойові завдання у найгарячіших точках бойових дій.

Ще під час навчання в **Херсонському інституті МАУП**, Вадим вирізнявся активністю, щирістю та справжньою

внутрішньою впевненістю у своєму шляху. Він завжди був готовий допомогти, підтримати, бути поруч у складну мить. Але найголовніше — **він ніколи не приховував своєї мрії**. Мрії стати військовим. Не тому, що це модно, чи через романтизацію армії, а тому що **він вірив, що саме так зможе бути найбільш корисним Україні**.

«Вадим постійно казав: **“Я буду військовим. Закінчу навчання — піду в АТО. Хочу в “Азов”, хочу захищати країну”**. Це не були просто слова. Це був його план, його ціль, його покликання», — згадує одногрупниця Мар'яна Стаднік.

«Ми ще жартували з нього: **“О, знову з новим шевроном прийшов”**, — а він лише посміхався й показував, що це не просто аксесуари, а частина того, ким він себе бачить у майбутньому. Вже тоді він ходив у берцях, купував військові чохли, збирав форму. Горів цим, жив цим».

Вадим також вступив на військову кафедру, чим лише підтвердив свою серйозність. Його вибір був свідомим і виваженим. Не просто вчити право, а **втілювати справедливість на практиці — боронити країну, дати приклад, як це робиться з честю**.

«Він завжди говорив не про війну як про жах, а як про обов'язок. Мовляв, якщо не я — то хто? Якщо всі втечуть, то хто залишиться захищати? Вадим був і залишається людиною великої сили духу», — діляться спогадами його друзі з групи.

Навчання Вадима у стінах Херсонського інституту МАУП залишило по собі слід не лише в академічному житті, а й у серцях викладачів, які пам'ятають його як студента з твердим характером, ширим серцем і чітким розумінням своєї мети.

«Вадим ніколи не був байдужим. Він був серед тих, хто завжди мав свою думку, і водночас — повагу до чужої. На парах з права — уважний, активний, завжди цікавився воєнним правом, правами військовослужбовців. Уже тоді було видно, що він обрав свій шлях», — згадує один із викладачів кафедри правових дисциплін.

«Пам'ятаю його відповідь на одному із семінарів, коли ми говорили про правову відповідальність під час воєнного стану. Вадим встав і сказав: *“У мене немає страху, я знаю, що якщо колись буде потрібно — я буду там, де найбільше треба”*. І він таки пішов. Без пафосу, без слів — із дією», — ділиться викладач.

«Його пряма постава, повага до кожного, охайність, дисциплінованість — усе в ньому говорило: перед нами майбутній офіцер. І хоча ми знали його як студента, в душі він завжди був воїном», — зазначає куратор групи.

«Навіть у складні моменти, коли у когось опускались руки, Вадим міг підтримати, жартом або серйозним словом. У ньому було щось дуже справжнє. І зараз, знаючи, через які фронти пройшов цей хлопець, я можу сказати — ми ним пишаємось. Щиро і безмежно», — додає інший викладач.

Особливо тепло згадує Вадима викладач з історичних дисциплін.

«Його захоплення історією було не просто глибоким — воно було справжнім, живим, щирим. Він ніби був ходячою книгою з історії України. Не було теми, на яку Вадим не міг відповісти. І це не була зазубрена інформація з підручників — це було усвідомлене знання, крізь призму власної думки та бачення подій», — розповідає викладач.

«Його доповіді, відповіді на семінарах, його коментарі — це було щось особливе. Я пам'ятаю, як він одного разу виступив із власним аналізом подій визвольної боротьби УПА, і зробив це так грамотно, логічно, з використанням порівняльного аналізу з сучасністю, що аудиторія просто мовчала. А потім — оплески. Від студентів! Це рідкість».

«Серед сучасних студентів таких, як Вадим, майже не зустрінеш. Він не просто вивчав історію — він її розумів, відчував. І завжди мав свою думку. Не боявся її висловити. І завжди робив це з повагою, гідністю. З ним було надзвичайно цікаво дискутувати, навіть мені, як викладачу», — з посмішкою згадує науковець.

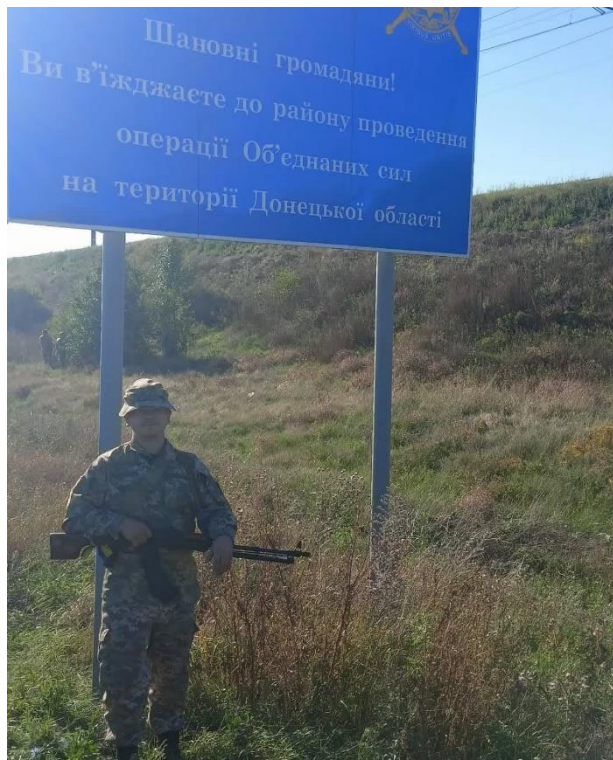

Проте все сталося значно раніше, ніж Вадим планував. Навчаючись на четвертому курсі спеціальності "Право", він готувався до випуску, будував плани, продовжував вчитися, ходив на пари, складав іспити. Але 24 лютого 2022 року ці плани були перекреслені одним ранком.

Він прокинувся від вибухів. І одразу зрозумів — чекати більше не можна. Це саме той момент, коли мрії й обіцянки перед собою перетворюються в дії.

Вже о шостій ранку Вадим був у військкоматі. Без повістки. Без дзвінка. Без сумнівів. Добровільно. Просто зі словами: *"Я готовий. Поведіть мене туди, де потрібен найбільше."*

І вже через кілька годин — бої за Антонівський міст. Перший рубіж оборони рідного міста. Херсон горів під ворожими обстрілами, але Вадим стояв. Поруч з побратимами, у самому серці небезпеки, він тримав оборону — гідно, мужньо, свідомо.

"Він витримав усі атаки ворога. Не просто вистояв — він став частиною стіни, яка не дозволила зруйнувати наш дім. Це вже не студент з мріями. Це — боєць із місією", — кажуть про нього ті, хто був поруч у ті страшні дні.

Після першого бою за Херсон, Вадим не повернувся додому. Він залишився на передовій — вірний присязі, своїй землі та обіцянці захищати Батьківщину. Його шлях — це історія справжнього воїна, що пройшов крізь найгарячіші точки фронту.

З 25 лютого 2022 року Вадим розпочав службу у складі **192 Херсонського батальйону територіальної оборони**, ставши частиною щита, що тримав ворога на підступах до міста. Згодом, до **26 квітня 2022 року**, він був у складі **9-го мотопіхотного батальйону «Вінницькі скіфи» 59-ї окремої мотопіхотної бригади**. Разом із побратимами боронив рубежі Херсона та Миколаєва, що стали справжніми мішенями для ворога.

"Це були важкі дні. Тоді все висіло на волосині. Але ми не відступили. Херсон тримався, Миколаїв вистояв — завдяки хлопцям, як Вадим," — згадують бойові побратими.

З 27 квітня 2022 року він продовжив службу в **192-му окремому батальйоні територіальної оборони у складі 124-ї окремої бригади ТрО**. Почалась нова сторінка його бойового шляху — **Донецька область, район м. Велика Новосілка. Потім Харківщина — звільнення м. Новий Лиман, селища Шевченкове, зачистка м. Куп'янськ**. Ці операції стали важливими кроками на шляху до повернення окупованих територій.

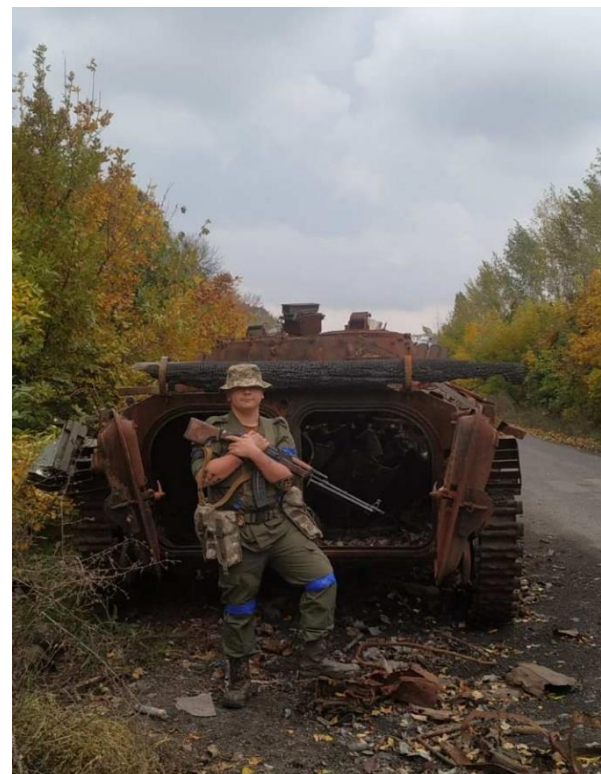
У грудні 2022 року Вадима перекинули до селища **Чорнобаївка** — одного з символів української стійкості. Там він брав участь у **штурмі островів між Лівим і Правим берегами**, ведучи складні бої в умовах постійних атак.

Але справжній виклик розпочався з **22 квітня 2023 року**, коли Вадим увійшов до складу **2-го батальйону спеціального призначення 12-ї бригади спецпризначення «АЗОВ»** — еліти українських Сил оборони. Цей підрозділ — не просто символ незламності, це кістяк опору на найскладніших напрямках.

З серпня 2023 по липень 2024 року Вадим виконував надзвичайно складні бойові завдання в **районі Серебрянського лісництва Луганської області**. Це була зона постійних артобстрілів і боїв з диверсійно-розвідувальними групами противника. Вадим і його побратими діяли рішуче, злагоджено, забезпечуючи стабільність на цьому важливому напрямку.

З вересня 2024 року і до сьогодні — Вадим продовжує служити у тому ж підрозділі, виконуючи завдання в **районі м. Нью-Йорк і Торецька Донецької області**. Ці населені пункти — на передовій лінії боротьби, де щоденно лунає артилерія, де кожен метр землі дається дорогою ціною.

Це не просто шлях воїна — це шлях Людини з великої літери. Його історія ще пишеться, але вже зараз вона заслуговує бути частиною історії сучасної України.

Хоч Вадим завжди мріяв стати військовим, говорив про службу як про своє покликання, про обов'язок перед Україною — ми не можемо мовчати про інше. Він мріяв стати захисником, але не в двадцять два роки, не в умовах пекельної війни, не замість нормального студентського життя. Він втратив свою юність, спокій і безтурботні роки, які мали б бути наповнені навчанням, мріями, подорожами, першими кар'єрними кроками.

Замість цього — вибухи, окопи, бій побратимів, нічні рейди, дим і попіл. Ми щиро захоплюємось його мужністю, але водночас відчуваємо біль від того, що ціна цієї мужності — зруйнована молодість. Його історія — це не просто про героя. Це про покоління, яке мало б будувати країну, а вимушене її захищати.

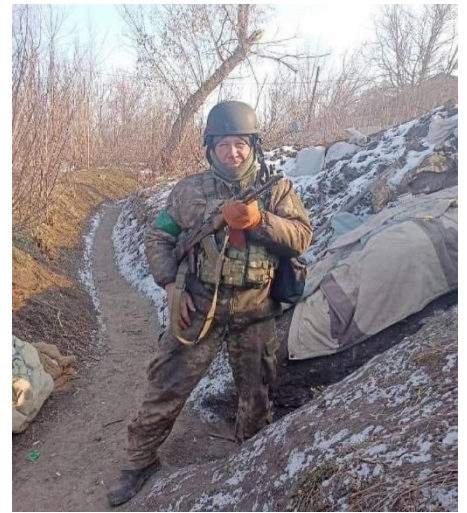
Та найстрашніше, що забрала у Вадима ця війна — це не юність, не плани на майбутнє, а рідна людина. Війна вирвала з його життя батька — Кузьменка Віталія, справжнього Героя, який від початку великої війни безстрашно захищав Україну.

Батько Вадима воював у складі легендарної 93 окремої механізованої бригади «Холодний Яр», брав участь у найжорстокіших боях — у Соледарі, Бахмуті, де земля розпечена від куль, а кожен день — це боротьба на межі людських можливостей.

Попри численні поранення, він знову і знову повертався на фронт, не дозволяючи собі залишити побратимів. Його воля, сила духу та відданість Україні стали прикладом для багатьох, а для Вадима — особистим дороговказом і символом

чесні.

Втрата батька — це рана, що ніколи не загоїться. Але саме ця втрата зробила Вадима ще сильнішим, ще більш рішучим стояти за Батьківщину — за пам'ять, за майбутнє, за всіх тих, кого вже немає поруч.

Історія Вадима Кузьменка — це більше, ніж історія одного студента, більше, ніж військова біографія. Це символ цілого покоління, яке замість аудиторій опинилося в окопах, замість мрій — змушене було взяти в руки зброю. Покоління, яке не обирало війну, але стало її щитом.

Вадим не встиг насолодитись студентським життям у повному сенсі. Його молодість пройшла під гуркіт вибухів, у камуфляжі замість мантиї, з автоматом замість диплома в руках. Але попри біль, втрати, вічну шрамовану рану в серці — він не зламався. Він продовжує боротись. Боротися за кожного з нас. За право жити вільно, в мирній Україні.

Сьогодні Вадим — це не просто боєць. Це символ незламності, це гідність і честь Херсонського інституту МАУП. Це той, чий вчинки вже стали частиною історії. І ми маємо не просто пам'ятати його подвиг — ми маємо бути гідними таких, як він.

Бо завдяки таким людям живе Україна.

«Не втрачайте ні хвилини. Живіть, навчайтесь, творіть. Любіть своє місто, свою країну, бо за це — платиться найбільша ціна. Поважайте викладачів, бережіть друзів, цінуйте кожен звичайний день. Ви навіть не уявляєте, наскільки він може бути безцінним. А головне — ніколи не здавайтеся. Бо саме у ваших руках — майбутнє України.»

— *радить студентам Херсонського інституту МАУП Кузьменко Вадим, випускник спеціальності «Право», боєць 12 ОСП «Азов»*